

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

• Sserbske njedzelske lopjeno. •

W Budyschinje, 8. jultija 1923.

Wudawa so kóždu sobotu w Šamolerjez knihicziščeječni a płaczi šchtwórtlětnje 200.— hr.

6. njedzela po swj. Trojizy.

Jap. št. 6, 1—7.

Nascha sakska ewangeliska-lutherska krajna zyrkeń ma nětk hižo druhe lěto swój „Wořadźiny porjad“. W 23. paragrafu tuteho porjada rěka: „Wořadźine sastupjerstwo móže jenotliwym wořadnym pomocnikam wořebite zyrkwinke nadawći dowěrić. We wjetšich wořadach, wořebje w tajkich, kotrež žwojich roscěžahow dla abo s druhich pschiczinow duschepasthěstrow a sarjadowanju wořebite cžežkoly cžinja, maju so k podpjerje sararjow a wořadźineho sastupjerstwa stajni dobrowólni pomocnizy, mužizy abo žónske, postajicž k wotšladanju m. odžiny, khudych a khorych a k wotštronjenju njedostatkow w nastupanju nabožiny abo sadžerženja kaž tež k wotštronjenju móžnych zyrkwinnych nufow.“ W mnohich wořadach su tajzy dobrowólni wořadni pomocnizy hižom džělali sa zyrkwine saměry, n. psch. jako bě nužno, dom wot domu dobrowólne dary šberacž sa wořadni zyrkeń, sa nowe stweny cbo přičezalki. Žim kłuscha džal sa jich prózu. W druhich wořadach wobsteji hižom sastojuństwo stajnych dobrowólnych pomocnikow a woni su s wulkim žohnowanjom sa khudych, khorych, kahodnych, wořamocženych, padnjenych, khlostanych, na cžele abo duscyi sanjerodženych, pomhaju pschi džěcžikemichenjach a pschi šluttach kchescžanjsje lubosje. Tola tajke sastojuństwo wořadneho pomocnika njese jich hłowne sastojuństwo, maju jo jenož pódla žwojeho hłowneho sastojuństwa, kotrež jich žiwi.

Esu pak tež mužojo a žony, kotřiž su žebi powolanje pomocnika wuřwóili jako hłowne sastojuństwo. Luby cžitarjo, to su žmilni bratsja a kotry, abo s žuřym mjenom: diaconojo a

diaconizy. Snata je žohnowana žlužba tych kotrow. Šranjeni wozazy w polu wjedža powjedacž wo jich woporkliwej lubosje. Šhoreho wóczko so blyščezi, hdyž kotra sastupi. Wšchelatě wustawy žebi njemóžemy myšlicž bjes žlužby kotrow. A někotra wořada by dawno kotru pschistajila, njebyli to spěšne wotšodnosježenje pjenjes to njemóžne ščiniło. Mjenje šnaczi ale runje taž wažni su žmilni bratsja abo diaconojo. Šorježa naspomnjeny tekst naž namotwi, so bliže s nimi šaběracž. Mjenje nam přěnich pschikladnych bratrow.

So wulecžu žwojateho ducha běšče so w Jerusalemsje přěnja kchescžanska wořada šaložila. A přěni kchescžijenjo běchu s wjetšcha khudzi na šenskich kublach. Šotřiz pak běchu bohaczi, dawachu rady psches ruku japoschtolow tym potrebnym. A potrební bjerjechu s džatom (pschir. št. 4, 35). Žako pak ta wořada roscžešče, njehodžesče so wjazy lohzy pschewidžecž, ištó je khudy. Šhudzi a wudowy tych kchescžanow, kiž běchu přjedy póhanjo byli, běchu tym japoschtolam, kiž běchu přjedy židža byli, mjenje šnaczi a buchu husto šapomnjeni pschi wudžělnju khlěba. Tuž nasta nješpokojnosč we wořadze. A japoschtoljo wuradžowachu, kaž móšli tajkemu njedostatkej wotpomhacž, a wobšamknychu: „To so nješkuscha, so bychmy my so šlowa wostajili a žlužili k bladam. Tehodla, lubi bratsja, rošhladaježe so po žydom mužach mjes wami, kotřiž dobru khwalbu maju a su polni žwojateho ducha a mudrosče, kotrymž ju prózu bychmy porucžili. Wdy pak cžjemy pschi modlitwoje a pschi tej žlužby-teho šlowa wostacž!“ Wobšamknje so potajkim, jo maju japoschtoljo so wobmjěšowacž na modlitwu a přědowanje a so so šlutki lubosče porucža tym, kiž so wořebje k temu wuřwola.

A potom ho jako tajzy „fastojnizy almozinow“ wuswola 7 mužojo, mjes nimi Schezapan, tón přeni matrač, kiž pod lamjenje- mi hwojich njepsczechelow nrějo ho modlesche: „Anježe Jesu, nřmi mojeho ducha horje!“ a Filippus, kiž posdžišcho w Samarijskej to ewangelion předowasche a teho komornika s Mursteje sa Jesuša dobu a na jeho mjeno wufščeži.

Bo pschikladže tutych „fastojnikow almozinow“ ho tež dženžnišchi džen wuwucžuja a pschistajeja diafonojo. Woni widža hwoje pomowanje w službje lubosče, kiž hubjenym pomoha. Dyrbi tež dženža taf bycz kaž w přenjej křesćanskej wošadže w Jerusaleme, so duchowni, s najmjenšcha we wjetichich wošadach, hwoje fastojnstwo wobmjesuja na předowanje Božeho slowa a modlitwu a duschepastyrstwo, swotne sarjadowanje wošady a skutki lubosče pak pschemostaja wošadžinym zastupjerjam a pomoznikam, a jeli možno diafonam. Tajkich diafonow abo bratrow wuwucžuje sa jakska krajna zyrkej „bratrownja“ we Moritzburgu. Hižom přiches 50 lět jezele wona hwojich bratrow na wschě pola smutskowneho misijonstwa do zohnowaneho džela. Na 3000 bratrow stej w tu chwilu w službje smutskowneho misijonstwa w němskim kraju. Wulki džel wot nich je ho wuwucžiti we Bethelu, we wustawach smutskowneho misijonstwa, kotrež je, čitow- rjej wěšče po mjenje derje snaty, Bodelschwingh jakožil.

Tuči diafonojo wufonjeju hwoju službu w Anjesowej winizy pod jara wschelakownymi mjenami: wothladarjo khornych a khudnych, zyrkwinszy fastojnizy, wošadžiny pomoznizy, uožni misijonarojo sa duschu a čželo w škaženych wulkich městach; woni su wozderjo křesćanskich młodostnych towarštwow, wothla- darjo pobožnych šromadženštwow, kolporterojo s natwarjaznymi knihemi, woni su hospodarjo a woczehnjerjo we wumožerňach sa padnjnych a we wukhowarňach sa džěči, kiž so čžěžy wo- czahnu a su w strasche sa hwoju duschu; su hospodarjo w koro- towňach, khorownjach, starownjach; skutkujaja wschudže s šam- nemu dobremu. A čžab bliži ho, so budžemy tutych diafonow trjebacz tež jako organistow a kantorow w naschich zyrkwjach, tež sa zastupjerjow fararjow.

Čžto dha ho nětko wot tutych diafonow žada, tajzy mužojo maju to bycz? Na tole praschenje nam wotmołwi naspen- njeny tekst. To su mužojo, kiž maju „dobru khwalbu“. S tym njeje mēnjene, so su někajki wulcotny skutk dokonjeli a so ho tehodla wobdžiwaju wot hwojich zobucžowjekow, ale so maju lubosč a hwoerňosč w džele, w kotrymž steja. Niczo dale ho njepyta na fastojniku khiba so ho hwoerňy namaka. Dale su to mužojo polni hwojateho ducha. Čžwjaty duch je w nich šbudžil wěru a wěra skutkuje w lubosči. Tole skutkowanje je jene čžiche dželo, hušto njewobčedžbowane wot daloskeho hwoeta, ale to je dželo, spodobne Bohu temu Anjesej. Dale su to mužojo polni mudrosče: maju woczko sa kōždu nusu, wutrobu s zobucžowjeju a ruky s pomhanju. To wschitko woni trjebaju, dokelž je jim „prōza poručena“. Dželo diafonow njeje lohke dželo; to je prōza, a ta žebi žada lubosč s hubjenemu bližšchemu. Nasch Ebožnik praji ras: teho čžlowjeka hyn njeje pschichot, so by žebi služicž dal, ale so by sam služil a hwoje žiwjenje dal s wumožerňu sa jich wjele. Kōždy křesćan dyrbi w lubosči služicž hwojemu bliž- šchemu, a w lubosči služicž bližšchemu, to je pomowanje bratrow. A so bychu sa tutu čžěžu službu stajnje šahorjeni wostali pschi wschěch njewupěchach, tehodla ho wošada modli sa diafo- now, hdyž pschi nastupjenju hwojeho fastojnstwa psched Božim woltarjom hwoje hwojate služjenje wotpoloža, runje kaž w na- šchim tekščez čžitamny, so čži japoschtoljo ho modla sa thdy fastoj- nikow almozinow a ruzy na nich kladu.

„Luby čžitarjo! „Fastojnizy almozinow“ bēchu w křesćan- skej wošadže w Jerusaleme mužojo, kotřiž hwoje žiwjenje sta- jichu do služby lubosče s bližšchemu. Wjerjesch ty porjadnje džel na zyrkwiny žiwjenju wošady? Stajesch hwoje žiwje- nje do služby lubosče s bližšchemu? A hdyž su znano hječeže w młodnych lětach, njeby znano ty ho čžyl wuwucžicž dacž sa bratra, sa šotru? Diafonow ho hječeže wjele trjeba w na- šchim kraju, a bratrownja w Moritzburgu pyta młodnych wěrja- zych mužow, kotřiž ho smutskach wot ducha čžerjeni čžuja, w fa- stojnstwoje jako diafonojo zobuškufkowacz na smutskym misijon- stwoje, na smutskym wobnowjenju nascheho luda. Stejisch, luby čžitarjo, w žiwjej wěrje? Wěriscž, so je Jesuž wumrjel, niž jenož sa tebe, ale tež sa twojich hubjenych zobucžowjekow, so by ty sa nich živy byl w lubosči? Hdyž njeby jenož šwjeršchnie sa- horjeni sa křesćanskim wěru, ale hdyž masch hłuboku lubosč s Jesužej, dha praschež ho: wola Boh znano tež nje sa dželacz- rja do hwojeje winizy? A hdyž sam pschicž njemōžesch, znano masch w twojim smajonstwoje tajkich, kiž prošni steja na tor- hosčezju a kiž ho jara derje trjebacz hodža sa dželo w Božim kra- lestwoje? Japoschtol Pawol mējesche ras w nozy widjenje: ně- kajki muž bēsche s Mazedonskeje, tón stej jo jeho proschesche a dž- sche: pschicž dele do Mazedonskeje a pomhaj nam! A wón pschicž a pomhasche. Wschelazh hubjeni na čžele a duschi čže proscha: pschicž sem a pomhaj nam! Tuž dži a pomhaj! Šamjen.

Šladaj ho!

(Wokracožowanje.)

Na poslednim a šednym městnje mjenuje nam knižka jenu s tych młodsich sektow, ale s Ameriki tež wona, s Ameriki tuž potajkim wschě tute sekty, kotrež knižka „sekty škaženja“ mjenuje. To su „Theosophojo a Anthroposophojo“. „Theosophije to- warštw“ jakož w lěče 1875 w Newyorku w Americy rušowska žonka s mjenom Blavatzky s ameriskim wyschom Scott. Čžto woni čžejaja? Křesćanstwo wotštronicž psches jenu nabožinu pschichoda, kotraž ma ho se wschěch nabožinow hwoeta wutworicž. S tym je wošebje tež prajene, so čžedža nam Jesuša Khrystuša a jeho drohu sašlužbu sa naž wsacz, a su taf, ujedh tež na druhim puczju, pschesjene s adventistami, kotřiž pōdla abo wysche Jesužoweho wumožerškeho skutka staja čžlo- wješt skutk: dopjeljenje pschicžne šabata. Biblija njeje žorlo a jakož wěrošče, to je rošom (Vernunft). Theosoph je jedyn, kotryž mēni, so bōjše wězy s wothladanjom tu dešach špōjnaje. Tuž woni tež wjedža, taf to wscho po šmjereži je a maja tu wschelakore psches jene se spiritistami, a to tehodla, dokelž je jich wuczba zobu tež na okkultismus jakožena. — Wot tutych Theosophow je ho dželit dr. Rudolf Steiner hafle w najnowšchim čžaju a wutworil tu taf mjenowanu Anthroposophiju, kotraž ho wošebje s dokonjenjom čžlowjeka šabera, tehodla tež jeje njeno: wědomnosč wo čžlowjeku. Steiner šawjereža wošebje nětkole wučerňym hlowy a na tež pschicžowarjom, tež mjes duchow- ny. Taf hafle njedawno jedyn Barlinski duchowny hwoje fastojnstwo šloži, so by ho tutej nowej wuczbe žyle wěnowal. Woni nochzedža pschecžiro křesćanstwu bycz, tola šchtož wuczja, njeje to křesćanstwo ewagelijona a biblije. Wjele bōle pschicžu woni napschecžirwo žadanjam šemškeho čžlowjeka a pschicžowje- daja to wumožerjenje psches šebje šameho. Tole šda ho do žyla jedyn pucz bycz, to wumožerjenje psches šebje šameho, kotryž čžejaja wěste woschty němskemu ludej nětkole wotewricž a pofa- sacž, předujo, so to tón jenicžki pucz, po kotrymž mohł lud s wu- šrowjenju a s nowemu šbožu pschicž. Se čži to druhdy šle,

hdyž spisy a knížky tajných „pomozníků v nusu“ čítáš. Ještě tola runje navopat: došel je ho lud sam na ho spuschezat a Boha Knjesa bóle a bóle sastorczil, fmy tam došli, abo lěpje, fmy tam šalěli, hdyž to nětkole tčimy.

Tuž hladajmy ho! Hladajmy ho tež my Eserbjo. Tež mjes Eserbami je tajnich, kofsiž wotpadnu w lirkofczi a fklabofczi a lěhnjofczi wot Jesuša Khrystuša a tajzy, kofsiž běža přjecz wot tuteho jeneho a jenicžkeho Ebóžnika f tym mjenowanym sektam a f jich Ebóžnikej, kotryž njeje tón Ebóžnik biblije! A tole samy saho rosriša mjes nami a nimi, a byrnjež woni hiščeže f wjazy spruchami a hrónččkami biblije wokolo ho bypali. S Lutherom prajmy: „Njebudu-li ja pschewinjeny f městnami fwojateho pišma, njewustupju!“ A stejimy-li my jako ewangelszy fšchesezenjo woprawdže na jalozku ewangeliona, njebudžemy chycz a trjebacz wotstupicz runje tať maľo kaž jedyn Luther!

2. Dodawf.

Njedawno běch pola snatych na wopyče a nadešdžech tam nadobo knížku, kotraž bu tež w „Bomhaj Bóh“ nasponinjena. Řěka: „Millionen jetzt lebender Menschen werden nie sterben!“ Je wudata wot adventistiskeje sekty „Křutnych pytarjow w Bibliji“. Šhtož woprawdže křutnje w bibliji pyta, pyta to, šhtož biblija praji, a niz to, šhtož je řebi přjedy toho čłowšťa mudra hłowččka wumyřliła, tomu wšchaf tuta knížka ničzo šchłodžicz njemóže, tola druhim! A ja njewěm, hačz tutech druhich wjazy njeje, hačz tych tamnych! Wozu řo jara, řo to je! A tehodla, došel je hižo tych fšchesezanow jara, jara wjele, kofsiž w bibliji křutnje njepytaju, a f tomu tych druhich čłowjefkow doščz a nadoščz, kofsiž fšchesezenjo nejřu abo wjazy řebi ničzo f teho njeřezinja, řo fšchesezenjo řu, tehodla budž psched tutej knížku stajene jene: „Gladař řo!“

Řotajřim 1925 je po tutej knížzy lěto wobwróta a řapocznje řo nowy čař, čař řboža! Tehdy pschidnu řako dořonjeni čłowjefkwo Abraham, řaaf, řakub a druřy řař, wořebje čzi, řiz řu řebr. 11 mjenowani, a to nowe dořonjane řraleřtowo na řenti řo řapoczina. Potom lute wjeřelenje a řane řalofczenje! Dyrbimy prajicz, řo je to miřchřizy a wušchifnje, řaž tuta řekta tu řa řebje ludži řoji, nětkle, nětkle, hdyž je telko nusu a tyřchnoščze a řalofcže, nětkle, hdyž jeno řoždy pořlucha, řo by něščto wuřlyřchaf, řchtož jemu řučiczka nadžije da. 1925! wolaju a piřchu čzi „Křutni pytarjo“. „A potom wšcheho bědženja zyle řonz!“ tať pschistaja. To tola wěščze teho abo tamnu popadnu. „Dwě lěčze a nje-nje!“ tať řebi čzi řařlepjeni praja; „a potom wšcho nimo, a to hiščeže na pschezo!“ To tola dyrbi „čzahnyč“, řaž řo to tať praji.

Řjech! Komuž njeje f pomhanju, tón njech řebi potom 1925, jeli řo jo dočřaka, řam pomha, hdyž widži, řo řu „Křutni pytarjo w bibliji“ řjebali řebje řameho, a řebje řameho řjebawřchi tež řjebali druhich, řaž jich ameriřanska řotra, řekta „Adventistow ředmeho dnja“ psched něhdže 80 lětami.

Tohole wšcheho dla wšchaf njebychmy řo tu do zyla f tutej knížku dale řaběraři. Jenož, nam je řel tych nanow a maczerjow a tych mandželskich, kofsiž we wulfej wójnje lubeho řhubichu a tutu knížku čzitařa a nejřu řami hižo w bibliji křutnje pytařy fšchesezenjo. Wo popadnjenyh piřa řo mjenuřzy tam: „Čzi padnjeni budža jich lubym wróčzeni“ — mjenuřzy w tym nowym řeniřkim řraleřtwe, kotrež řo 1925 řapocznje. — „řim — tym padnjenyh, mēnjeni řu wořebje młodži padnjeni — budže řkladnoščze doščz date, pschiwřacz wumēnjena noweho porjada wšchěh wěřow, řo bychu wěčnje řitwi byli“.

Čzehodla je tole tať piřane? Tohodla, řo bychu tutech

f řebi řezahnyli. A tať něotra maczerňa a nanowa wutroba je nětkole po lětach hiščeže tať řrudžena, řo řa wšchěm pschima, řchtož jenož něřařtu nadžiju jim dawa a tuž tež f tutym! Ale řchto potom, hdyž pschidže lěto 1925!? Šwěřja řebi — a woni řebi to po tutej knížzy, hižo 1920 wudatej, řwěřja! — „Křutni pytarjo w bibliji“ runje tute čzeřko řranjene wutroby f nadžiju tróřchtowacz, řotraž po prawom f ničzeho drugeho njewobřteji hačz f licžbnikow a f licžbow, wušchifnje hromadu řestajanyh?

Šrudnje doščz wřchaf je, řo řo fšchesezanow doščz namařa, kofsiž řo w tajkej řrudžbje njewobrocža ře řwojeř nusu f řwojemu Bohnu, f řwojemu Ebóžnikej, pytařo křutnje w bibliji, w ewangelijach, ale f wšchěm móžnym druhim pomoznikam, tať drje tež f tutej řekče, tať tež f spiritiřtam, mēnjo, řo tych řwojich woprawdže tam namařaja, tať druhim mjenje abo bóle mudřym a džitwym čłowjefkam, tajřim, řiz řlucz wjereča a hewaf něščto čzinja. —

Tohodla řěka řa wšchěh fšchesezanow, řa wěřtyh a řa řhabřazyh, řa řylnyh a řa řřabnyh, řebje řameho dla a tych druhich dla: „Gladař řo!“ A řařo: „Pschimař řo biblije, zyle ře biblije a pytař a wobhony řo a njepřchestař f tym, ale budž wobřtajny a řwěřny w tutym! Ty řmējeřch a f Tobu druřy f toho řohnowanje řa čzařnoščz a wěčnoščz!“

Zyřkej a řtat.

Šwoje řejniřchězo njepřchěčřelřtwa pschěčřitwo zyřkwi njeje řařki řtat pschezo hiščeže pschēmēniř. To řo pořaže w řnitiřkownyh naležnoščzach zyřkwoje, řaž na psch. w prarřchenju nabořimy, a to řo pořaže w řwouřownyh naležnoščzach zyřkwoje, řaž na psch. w placzēnju trěbnyh a nuřnyh řjenjeř, kotrež ma zyřkej prawo řebi wot řtata řadacz. Tuž je bjes džitwa, řo tež nusa mjes duchownymi wjereřha a wjereřha byla a jedyn po druhim dyrbi řebi pytačz druge džělo, řo by mēľ to, řchtož f řezřiwjenju trjeba.

To řlowo dyrbja wostajicz a řanoh' džaka dořtačz!
Bóh čže nař f duchom wobdarecz, w tej bitwoje
pschi nař wostacz!

Hdyž woni wořmu nam wřař čzařne řubřa tam,
Dha f teho nimaju wřchaf něžo f lěpschemu
Řam dyrbi njebjo wostacz!

Řořlednju njedželu bě řo 400 lět minyřo, řo běchu přēni ewangelszy wěřyřbratřja w Břiřřelě martrařřku řmjereč řa řwoju wěřu čzeřpili. Wěřchtař to dwaj nmičřaj auguřtiniřkeho řjada, řeinrich Wof a řan Čich. Š wjeřelofcžu a ře řahorjenjom běřchtař tehdom řwojeř wěře hačz do řmjereče řwěřnaj wostaloj. Š dobom widžimy f tutymaj nuřomaj zřlu řylu tych, kofsiž řu řa nimaj řlědowali w běhu čzařa a pschedawřchěm w řuroweř tať mjenowaněj napschěčřiwneř reformaziji. Dopomnimy řo hugonotow a čžěřkich bratřow, řiz hiščeže džēņniřchi džēņ w někotřnyh wořadach w Šchleřřkej bydla, hdyž tehdom wušček namařachu, a wjěřitřich tych druhich, řiz řu wěřy dla řiwjenje abo domiřnu spuschečřicz dyrbjeli. A wořebje my, řchleřzy Eserbjo, myřřlimy pschi tom řařo na te 1254 ewangelskich wořadow, kotrež je řam řatolřki fanatiřim w tehduřchim čařu f mozu brōņjom a wořakow rubiř. Pschilřlad tuteju přēnjeju martrařřow narschewe trěřy dyrbi tež nař pschezo a řtajnje f tomu hnučz, řo bychmy tež my řoždy čzař na to myřřili a na to njesabřli, řo řmy ewangelszy fšchesezjenjo. Wořebje w něčezřičim čařu nusu řwojeře zyřkwoje dyrbimy řrucze pschi nej wutřacz, čzim bóle, hačz řo

podjanjzy wošebje sažo w našim schleskem kraju džen a bóle roschěrjecz pytaja, bóle hač hdy prjedy. Tak je šo njedavno stalo, šo šu wyšychi sastojnizy w Hornjej Schlezkej, a to w němstem dže, šo se sastojnstwa puščežili, dokež šu ewangelszy. Esu jim prajili, šo ša ewangelskich sastojnstw w Hornjej Schlezkej žanych městnow nimaju! Tak daloko je hižom pschischko! A šcho hiščeže na waš čaka, šcho to wě? Njedyrbinu paš nadži ju šubicz; Bóh, kiž je naš telko lěstotkow hnadnje wjedl, naš tež dale po šwojej Wótzowškej woli powjedže. Ale krutu, wěrnopolnu wolu prjedawšich čašow dyrbinu sažo mēcž a šo bóle, hač prjedy, wo šwoju žyrkej staracz a ša nju džekacz a, je-li nusnje, tež ras něšto woprowacz, šo bychmy tež my i twjerdej skalu byli, na kotrejž šo njepščeželjo rosbija! O, šo by tola tutón wopomnjeński džen tuteju rjekow reformaziškej historije k tomu pomhał, šo by našcha wěra pschezo kručišča, našcha šwěra pschezo wjetšcha a našcha pschesjenoscz pschezo njepšchewinjomnišcha byla! To daj Bóh!

Riata, Bohopl.

Š bliska a š daleka.

— **Wólby do synody** šu šo 24. junija wotměle, tež we Budyškim wokrejšku. Kaž w němstich nowinach čitamy, bušhtaj dotalnej synodalaj, ff. wyšychi wučer Šancžka-Peršchijki a primarius Šaebler Budyšski sažo wušwolenaj. Š tomu ma redaktor něšto pschispomnicž tehodla, dokež je naše kopjerko w poslednim čažu do wólbow wo tutej wězy mjelčžalo, mjes tym šo bē prjedy wuštupiko ša wólbu dweju Šserbow. Našche kopjerko je mjelčžalo tehodla, dokež njebē psches jene se wobšamknjenjom, kotrejž je šerbška předaška konferenza šrjedu po šwojatkach wobšamknyla, — čitaj rosprawu wo tym we „Bomhaj Bóh“ čizko 22. — Š tutej wobšamknjenjom bē šerbška konferenza wotštupila wot prjedawšich wobšamknjenjom, kotrejž na to džiwachu, šo byšhtaj šo w Budyškim wokrejšku dwaj Šserbaj, duchowny a žyrwinny wučer jako kandidataj postajiloj; wona bē nětko wobšamknyla, pschi wólby wuštupicz ša dotalneju šastupjerjom wokrejška w synodže, ša ff. primaria Šaeblerja a wyšch. wuč. Šancžku. Š tutej heštom je šo tež nětko woliko. Nječ šo nadži je tych, kiž šo nadžijachu, šo móže Němž šerbške praschenja derje doščž šastupowacz, nješebaju. Licžba hložom pschi wólby wotdawnych paš počže, šo by lohzy možno bylo, dweju Šserbow wušwolicz. by-li šerbška předaška konferenza pschi šwojim přenim wobšamknjenju wotstala a nještahala!

— **W Budyščinje** bēchu šo 28. junija duchowni žyšeje Łužizy šhromadžili k šwojej lětnej hłownej šhromadžinje, a to w šali ewangelskeho šminara. Šdyž mi duzy do Budyščina jedyn bur praji: „Wy duchowni macže nětkole škerje pschicžinom, šo na tajkich šhromadžinach šerčž a šerčžecž, hač špartakistoj a drusy!“ mješče š najmjenscha w tym prawje, šo maja duchowni nětkole tych pschicžinom doščž, šo ššadžowacz a šebi wuradžowacz a šhromadnje škutkowacz ša to, šo njeby nusa pschemchka žyrkej a wošady — wěru šamu a wučbu Šurša Šesuja wšah šenje njepšchemože! — Nusa je wulka, šwontka a šmutska! To šjewi šo tež w jednanjach, kotrejž šo pod wodženjom k. tajn. žyrkw. rady Šosenkranža wot 10 hač do 3 hodž. wotměchu. Nječžachu k nam pschedšyda šam najprjedy, potom k. krajny biskop Šhmels a w hłownym pschednoschku k. šarar Šagriv-Šamječžecžanski. Tutón ššerči rěčejche wo tym, kaš Luther našch dušchepastyr. A hdyž tak našcheho Luthera ššwšchachmy k nam rěčjo, woloži šo nam wutroba, wobčežena wot wšchelach staro-

šczow. Šašo šštwórtij rěcznik wuštupi k. wokrejšny hejtman š Mositz-Wallwitz, nam rosprawjejo wo nowym šakonju wo šarskich lehnstwach. Tutón šakon je wjele pschecžinomow namakał mjes duchownymi a žyrwinnymi přjodštajerjemi a namakał ich tež na šhromadžinje. To je wobžarowanju čim bóle tehodla, dokež hiščeže žodyn i tutej njeje drubich a lěpschich pučow počasacz wjedžal, kotrejž bych wjedle i nujow wošebje šaršedomy a našchej šarškej krajnej žyrkw. dopomhale k tomu, šo by to — kaž to po ššchecžansku tak a kaž to po tutej nowym čažu tež hewak tak — šo by to potajkim mjes jeje duchownymi nunoščž. byla w tym, šchož k ššewjenju dostawaju a niz tak, šo tu jedyn. šedži nimale do žyła bjes wšchch došhodow, mješ džekark a mjenje teho, šchož ma po šakonju dostacz, a šo ma jehw šušod polne došhody po šakonju, njemjšo ani wjazh ani mjenje džeka hač tón tamny. — Dostawšchi ššoncznje hiščeže wšchelake šdželenja a wulajš, rošendžechmy šo wokolo 3 hodž. — W bēhu šonferenzy bu tež šdželene, šo je ta wobškoržba pschecžimo šararkej dr. Šöllerej w Šibatwe, wo kotrejž němške nowiny wšchelakore pišachu, wunamakana wěž; pišmo konsistorstwa na dr. Šöllera je někajki nješanz šhotowil a wotpóškal a tehorunja drje přenje šdželenja do nowinow. Mjenowanu duchownu dyrbješche wobškorženy byčž dla wot njeho špišaneje knihi „Die Heilkraft des Gebets.“

Bibliški kursus ša mužkich a žonšle wšchch woršchtow luda wuhotuje tež lěžba krajne towarštw ša šmutskowne miššionštw, a to wot 13. hač do 17. augusta w Delnjej Łožniky pola Drježdžan. Dróbnije a hlubšche šejnacže i bibliju a hlubšche šakorjenjenje do jeje wěrnosczow dyrbi šo i tajkim rošwucžowanjom wo bibliji dozpicž. Ša wobdželenje na nim maja šo 3000 hrimnow placicz. Ša čaž kurja móža wobdželnizy žyše šastaranje doščž w seminarje ša wučerki ša male džeczi tam. Šchož čže šo wobdželicž, nječ piška na Landesverein für Innere Mission, Dresden-ll., Ferdinandstr. 19, 2. Bychmy šebi myšli, šo by tole tež wošebje něšto ša tych bylo, kotřž k šštam bēhaja, wudawajo, šo duchowni žyš bibliju njeuwkladuja, abo šo bibliju wopaš wuložuja, do wšhadnych bibliškich hodžinom a bibliškich rošrěčžowanjom paš nješchindu. —

— **W Londonje** pschewostaji šo po pschikasnij angliškeho biskopa ša London jena žyrkej židowško-ššchecžanskej wošadže ša Bože šlužby. Jedyn předač ma wošebity nadawč, tutej se židow šhromadženej ššchecžanskej wošadže po wošebitym powjedže Bože šlužby džeržecž.

— **Ššitowanja.** M. w Šuf. ša 7. p. Tr. — W. w Š. ša 8. po Tr.

Biblija — čaž — čšlowješ.

29. tydžen, wot 15. hač do 21. julija.

15. Šsedma njedžela po Ššwj. Troj. Šap šš. 6, 8—15 a 7, 55—59 — šš. 293 — Łuf. 18, 15—30.
16. pónđžela: ps. 92 — šš. 527 — Łuf. 18, 31—43.
17. wutora: ps. 93 — šš. 679 — Łuf. 19, 1—28.
18. šrjeda: ps. 94 — šš. 455 — Łuf. 19, 29—48.
19. šštwórtk: ps. 95 — šš. 532 — Łuf. 20, 1—26.
20. pjatk: ps. 96 — šš. 318 — Łuf. 20, 27—47.
21. šobota: ps. 97 — šš. 321 — Łuf. 21, 1—24.

Šamolwity redaktor: šarar W y r g a c ž w Šošacžizach.

Čžiččž Ššmoleričž knižicžššchecžernje a knižaknje, šap. družštw š wobmj. rukowanjom w Budyščinje.